

Vladimír Kubíček

Narodil se 19. července 1954, vyrůstal v Lounech a ve vesnici Vlčí, kde prožil své dětství. Později se přestěhoval do Prahy, kde strávil celý svůj následující život. S oblibou říká, že dětství je stav mysli. Otec pracoval jako zvukový technik a jeho matka rovněž pracovala v rozhlasu. Z jeho rodiny byl v komunistické straně pouze otec, kterého později vyloučili.

Na základní školu chodil na Vinohradech v Lounické ulici v Praze. Poté se rozhodl pro střední ekonomickou školu, kam se ale nedostal. Nicméně dnes dodává, že je za to ve výsledku rád. Nakonec se dostal na gymnázium a poté studoval na pedagogické fakultě. Po skončení studií začal učit na základní škole na Havlíčkově náměstí, kde ale strávil jen několik let, protože následně musel nastoupit povinnou vojenskou službu.

Jeho kasárna se nacházela v Brně, a nakonec si i zde našel své místo, když učil ostatní vojíny, zejména studenty inženýrských oborů, pravopis. Během vojny chodil také na učiliště přednášet žákům. Byl za to rád, protože odtamtud si mohl zadarmo zavolat domů. Po návratu z vojny začal znovu učit. Jako zástupce školy ho posílali na zasedání komunistické strany, kde viděl hlavní představitele režimu. Ačkoli se s režimem neztotožňoval, zásadně proti němu nebojoval.

Rok 1968 ho zásadně neovlivnil, i když ho vnímal a dobře si ho pamatuje. Zajímá se sice o politické dění, bylo mu však pouhých 14 let. Byl tehdy u babičky v jeho rodné vesnici a ráno 21. srpna ho probudil otec s tím, že je v Praze revoluce.

Již jako dospělý se ale stal účastníkem demonstrace, která stála u počátku sametové revoluce. S velkou skupinou studentů byl přímo na Národní třídě, kde byli rozeznáni příslušníky SNB.

Po roce 1989 se mimo učení začal věnovat také politice. Byl členem Občanského fóra, nicméně kvůli onemocnění hepatidou se nedostal na vyšší místa, protože skoro rok ležel v nemocnici a poté se už k aktivní politice nevrátil. Vstoupil sice ještě do Občanské demokratické strany, později z ní však odešel.

Celý život byl učitelem především dějepisu, sociálních a mediálních věd, přičemž vyučoval na mnoha školách, například také na Gymnázium Karla Sladkovského, kam shodou okolností chodíme i my. Nyní už je v důchodu, kam odešel před dvěma lety. Zajímá se o operu, už jako mladý si na digitální magnetofon nahrával opery z rozhlasu, o výtvarné umění a divadlo. Chodí rád na opery a koncerty a jeho nejoblíbenějším hudebním dílem je věc Makropulos od Leoše Janáčka.